

Afscheid nemen!

Vrijdag moest ik afscheid nemen van mijn vader. Definitief. De reden dat er wat haperingen in programma's en weekbladen kunnen zijn. In zulke momenten ben je emotioneel wat verward. Ga je je vragen stellen over wat er belangrijk is in het leven, wat de moeite waard is. Ik ook. Op één van die eerste slapeloze nachten ging ik ontgoocheld de namen op een rijtje zetten van mensen die me de laatste tijd mijden, me nog nauwelijks zien staan, achter mijn rug aan het babbelen slaan. Een hele lijst, de laatste tijd zelfs een hele serie. Ontgoocheld als je, je voor meer 100% voor die mensen ingezet hebt. Maar daartegenover heb ik toch ook een aantal vriendschappen overgehouden waar ik door dik en dun kan op rekenen, waarvoor dank. HP.

Zermathmarathon

Wedstrijd(?)verhaal

Toen ik vorig jaar op internet vernam dat men in Zermath een marathon plande stond het voor mij dadelijk vast: daar zou ik aan deelnemen. Naarmate de informatie over het parkoers vrijkwam werd de honger nog groter. Dit leek me het ultieme avontuur. Schrik boezemde het me niet in, daar ik de streek wat kende en toch ook al twee maal de Jungfraumarathon gelopen had.

De voorbereiding, begonnen in maart, liep vrij behoorlijk. De laatste weken ging er wel, klassiek, wat mis. Harry moest een blessure uit een kuit halen en 4 dagen voor de start liep ik tegen een dag met koorts aan.

Toch kon ik 's woensdags omstreeks 22u met een gerust gemoed afreizen naar de Zwitserse bergen. Marc Busselot en Klaartje gingen mee als begeleiders. Naarmate de verkenning van het parcours daar vorderde kreeg ik kippenvel van spanning en zin voor 'het' avontuur. Meer en meer respect ook want er was ditmaal niet alleen het hoogteverschil tussen start en aankomst maar ook meerdere afdalingen en dus zwaarder dan op papier. Ook de ondergrond was meer dan eens van het genre waar je geen ogenblik je concentratie mag verliezen. Maar vooral de verkenning van de laatste 6km, met de trein, deden mijn hart nog sneller slaan. Het gebergte lag daar in al zijn pracht met de ene gletsjer naast de ander. Mijn ogen konden niet genoeg kijken! Donald belde toen juist om te vragen hoe het zat en ik denk dat ik overenthousiast zal over gekomen zijn.

Bleef nog wel de voorspelling van wisselvallig weer voor de wedstrijd. De plaatselijke mensen meenden dat het nog zou meevallen. Onder andere één der organisatoren van de Matterhornlauf stelde me gerust met het feit dat men al voor vrijdagavond regen voorspeld had en die er nog niet gekomen was, dus meende hij dat het niet zo'n vaart zou lopen.

Ook de paar donderslagen om 5 uur 's morgens en daaraan verbonden plensbui stoorden me niet echt. Het was nog vier uur voor de start. En ik leek gelijk te krijgen. Als we een driekwart uur voor de start vertrokken uit Randa naar St Niklaus was er heel wat blauw te zien en was de omgeving opgedroogd. Chantal Van den Eede stelde me gerust van op de thuisbasis had ze gegevens opgevraagd via het internet: de aankomstzone lag er zonnig en

droog bij en de temperatuur was er 1°C. Identieke mededelingen van de organisatoren voor de start. Het zou er dus op aan komen rustig te blijven.

Rustig die zware eerste halve marathon verteren, en dan.... En dat ging goed, onderweg kon ik een paar kilometer rustig van gedachten wisselen met Jan Van Goidsenhoven en vooral de nabijheid van mijn begeleiders gaf vertrouwen.

Maar omstreeks de 18de km was niet alleen het parcours heel zwaar, ook de weersomstandigheden zaten plots heel erg tegen. Het stortregende! Even voorbij de halve marathon, Zermath station, was ik al drijfnat en het moest nog allemaal beginnen. Met het klimmen van 1600 naar 2200m zakte gelijk ook de temperatuur. De sneeuwgrens dook van 3000 naar 2000m, de luchtdruk ging met een klap naar beneden. Boven de 2000m was er een vlakker stuk maar die lage luchtdruk, de koude, het doornatte sneden adem af. Ik be-

gon na iedere bocht in de nevels te staren naar een herkenningspunt. Naar de plaats waar Klaartje me zou opwachten. In de wolken was Klaartje daar voor mij een engelachtige verschijning. Drinken, squeezey en vooral een droge trui met lange mouwen en een muts. De vraag of ik mijn sjaaltje nodig had lachte ik nog met een bedankje weg maar een paar kilometer later heb ik me dat beklagde.

Ik had nu een afdaling van 6 km verwacht met een enkele vrij zware klim. De zware klim was er maar de afdaling? Algauw was het steil naar beneden in iets wat turfmoel leek. Maar een echt bergaf zoals in onze normen was het niet. Het slingerde niet alleen links en rechts maar ook op en af doorheen een stenig gebied af en toe gekruid met lawinestroken. Prachtige natuur, zelfs in die hondse omstandigheden van constante regen en mist maar de zes kilometers duurden een eeuwigheid. Ik had het ijskoud en begon achter elke bocht Marc te verwachten. En, eindelijk, opnieuw een droge trui met lange mouwen, een regenjasje, nieuwe muts, knalgele handschoenen en hop. Tweehonderd meter verder heb ik even halt ge-

houden. In de tuin van een sprookjesachtig vijfsterrenhotel (met een privaat treintje van het station naar de voordeur) draaide je 90° naar links en stond voor de finale klim van 6 km. Achter me begon een orkest te spelen en ik begon mijn weg te zoeken. Het

wandelpaadje was immers een slijkerige gladde boel geworden. Ik wist van Marc dat Klaartje haar hoop van een dag eerder in vervulling was gegaan: boven lag er sneeuw. Maar ook hier, met nog meer dan 900m te klimmen striemde korrelsneeuw de benen, het gelaat. Ik raakte totaal bevroren, had voor sommige stukken 15 tot 20 minuten per kilometer nodig. Twee kilometer later, rond de 38ste kwam Marc me nog even bevoorraden, opbeuren, een paar honderden meter verder (vele minuten later!) stond hij er opnieuw. Onverwacht voor mij, het deed dubbel zo goed. Maar even verder zag ik het niet meer zitten. De koude wind glaceerde mijn huid, dit was iets anders dan koude rillingen. Ik draaide me om in vertwijfeling, zoekend naar Marc om op te

geven. Maar Marc was al weg, ijlings naar het station om me aan de aankomst op te wachten. Dus toch de bergen verder op. Haast niet meer lopend, zelfs het stappende stokte en de pauzes werden frequenter. Enkel een soort plichtsbewustheid hield me gaande. Boven stond iemand me op te wachten, Klaartje rekende op mij, rekende op mijn doorzettingsvermogen. De organisatoren hielden een wakend oog opdat geen enkele deelnemer wat zou overkomen. Om de 500m stond er nu een dokter, of een bergwachter in knalgele pakken je

onderzoekend aan te kijken of je nog niet omviel van de ontbering. Een twintigtal Japanse wandelaars die bergafwaarts kwamen juichten me er weer bovenop. Even werd het ook vlakker, de 40ste kilometer. Dat moest nu gaan. Tien minuten later gaf men aan: "nog twee kilometer". Vertwijfeld, vragend, stak ik twee vingers in de hoogte, de ander beantwoordde het met twee vingers. Een eeuwigheid leek het me. Mijn hoogtemeter voorspelde nog honderden meters (maar door het plotse dalen van de luchtdruk was hij ontregeld). Kwam hier dan geen einde aan? Maar ineens viel het koudegevoel van me af. Het steunen werd fiks stappen, dan kreeg ik weer zin, kracht om te lopen. De finale klauterpartij over rotsen ging verbazend goed. Ik gleeed geen enkele keer weg, had terug de nodige kracht in de benen om vooruit te komen. Daarboven hoorde ik het gejoel van de aankomst. Flarden van de speaker waaiden met de wind over de kam heen. De moed keerde terug. Tussen de sneeuwvlokken door zag ik plots de aankomstboog.

Het lopen werd zowaar spurten. Marc en Klaartje! Mensen zien kan soms heel goed doen!

Een professionele begeleiding

Het was gepland dat mijn vrouw zou meegaan naar de Zermathmarathon. Enerzijds om me wat terzijde te staan en anderzijds omdat ze nu eindelijk eens het bergmassief zou zien waar ik nu al haast anderhalve decennia mijn hart aan verloren heb.

Maar eind mei werd het duidelijk dat het niet zo makkelijk zou worden om voor de opvang van mijn hondjes te zorgen en toen de gezondheid van mijn ouders ook nog bergafging stond ik alleen voor de trip en vroeg ik Klaartje of ze niet mee wou.

Klaartje kende, sinds de Matterhornlauf van

ik met Klaartje los op de zone tussen 4de en de 10de km en kon Marc intussen met de wagen de praktische mogelijkheden en problemen, qua parkeren en op het parkoers raken, uittesten.

De vrijdagnamiddag werden ook de drie treinlijnen getest.

Klaartje kon het niet beter onder woorden brengen als: *"We hebben die avond Stratego gespeeld op de stafkaart van het parkoers. Waar, wanneer, wat?"*

Marc en Klaartje verdeelden over hun beelden water, vloeibaar voedsel, en kledij in-

komst. Ondertussen stond Marc nagelbijtend, in hondse omstandigheden te wachten op de 36ste km. Hij ook bezorgde me droge kledij en voeding, en verwittigde me dat er boven sneeuw lag om zich dan naar het stationnetje te haasten om op de volgende trein te wachten die hem naar de 38ste km bracht. Daar speelde hij het klaar om me via een tussen-sputtje tweemaal aan te moedigen. Dan hadden we wel pech. De GSM verbinding met Klaartje en het thuisland viel door de intussen winterse omstandigheden uit en Klaartje kon niet meer verwittigd worden dat ik totaal verkleumd me met heel wat vertraging op het schema... voortbewoog. Geen sinecure voor haar want ze was heel enthousiast de rots afgeklauterd en stond daar zomaar even anderhalf uur in een sneeuwbus. En op meer dan 3000 meter hoogte op steile rotsen is dat berekend. Haar collega begeleider, pa Marc, kon ze dus niet meer contacteren met de GSM. En thuis in België kon haar ma ook enkel zeggen dat ze al een tijdje niets meer gehoord had.

Ze vreesde het ergste, de opgave! Ze klauterde terug de berg op om te checken of mijn rugzak met reservekledij daar nog lag, of de organisatie iets wist. Hopend dat ik toch nog zou opdagen terug de sneeuwstorm. Uiteindelijk door pa Marc op en konden ze samen in de sneeuwbus turen tot ze een paar helgele handschoenen de rots zagen bovenkomen. Mijn laatste meters werden digitaal ingeblikt en ze begeleidden me naar de verwarmde tenten.

Maar nog was hun taak niet ten einde want totaal onderkoeld was ik niet in staat om me eigenhandig aan te kleden.

Echt, ik dank aan hen dat ik er in slaagde de aankomst te halen. Ik kan me niet voorstellen wat er anders zou gebeurd zijn. Het was nu al een belevenis op het uiterste randje.

Als, als, als, ik daar nog ooit start zal de eerste voorwaarde zijn: of zij me daar nog eens willen doorsleuren!

Duizenden malen dank, Klaartje en Marc.

vorig jaar, de streek, (gaat dit jaar trouwens terug mee naar die bergwedstrijd), ze had verlof en ik had vertrouwen in haar. Een paar weken later bleek dat ook pa Marc verlof had, en de streek heel graag leerde kennen.

Al gauw bleken twee begeleiders overigens geen overbodige luxe daar je met een wagen toch nog, of slechts, een 14-tal kilometer van het parcours kan bereiken. Wil je verder volgen, dan heb je 3 verschillende treinen nodig. Eentje die je van de 14de km naar de 21ste km brengt.

Als je een 5tal minuten door Zermath crosst vind je een schuin treintje(?) dat je van 1600m hoogte naar 2222m brengt, ongeveer de 29ste km. Vandaar kan je dan wel geen kant meer uit.

Je moet weer naar beneden, terug naar het station van Zermath lopen en daar aan de overkant van de straat vind je een andere trein die vanaf de 36ste km ongeveer het parcours volgt. Je kan uitstappen op de 36ste km, op de 38ste km, op de 40ste km of op het eindpunt, tevens de omgeving van de aankomst van de wedstrijd.

Daar je met de wagen niet in de directe omgeving van het parcours kon parkeren, treinen uurregelingen hebben en niet à la carte rijden, hebben we haast een complete dag nodig gehad om een doenbaar schema in elkaar te boxen. Meer nog.

De donderdag verkenden we de 14 tot 21ste km (als bergwandeling), de vrijdagnamiddag liep

geval het zou gaan regenen. Zelf waren ze uitgerust met hun bergschoeisel, kledij voor mogelijk polaire toestanden aan de aankomst, de nodige treintickets en elk een digitaal fotoestel.

De dag zelf was het ook voor hen vroeg

dag want de start werd al gegeven

om 9u07. Ze waren beiden voor-

zien op mogelijk minder goed weer

want een paar uur eerder had don-

der en stortregen ons nog gewekt.

Maar al dadelijk bleek dat we ons

goed voorbereid hadden en de be-

voorrading liep als het treintje op de

achtergrond. Vierde km, 6de km, 8ste

km, 12de km waren ze er beiden.

Op de 14de enkel Klaartje want

Marc moest de wagen gaan parke-

ren. Dan spoorden beiden van

Tasch naar Zermath waar Marc dan

op de 21ste km in een plensbui

stond te wachten terwijl Klaartje al

in het kabeltreintje zat dat haar

verder bergop bracht. Ze wist pre-

cies wanneer ze me daar (29ste km)

kon verwachten, kon even iets eten

en drinken vooraleer ze zich pos-

teerde. Ik zat vrij goed op schema

en hoefde niet te lang in de wolken

te turen naar het Duursportruitje.

Ze voorzag me van warme kledij,

muts, drank, voeding en kon terug

naar beneden, naar Zermath, om

daar te trein te nemen richting aan-

Sportieve betekenis Zermathmarathon

Een exotische bedoening omschreef Jan Nuyttens dit soort marathons.

Hmm, exotisch? Ik denk dat in verhouding de marathon van Rotterdam meer amateurs aanlokt dan de Zermathmarathon. Kan je in Rotterdam, Berlijn, Beernem debuteren dan denk je toch al twee keer na vooraleer je met een bergmarathon begint. En dit was niet meer zo maar eentje. Geen enkele marathonaankomstplaats is zo hoog in de bergen gelegen. 3050 meter. Achteraf hoorde ik van verschillende mensen (via de website en ook mondeling), mensen die al verschillende bergmarathon achter de rug hebben oa. meerdere deelnames aan de Jungfraumarathon dat deze Zermathmarathon de zwaarste marathon aller is. En onder deze omstandigheden ongenadig zwaar.

De bezetting?

De winnares van de Jungfraumarathon van vorig jaar jaar eindigde hier vierde!

Iets meer dan duizend starters, iets meer dan 900 aankomsten.

Ik eindigde halverwege het veld. Ook halverwege mijn categorie.

Dat paait mijn ontgoocheling want ik had meer verwacht.

Dat geeft me ambitie om volgend jaar op 5 juli terug aan de start te staan van de meeste veeleisende, de mooiste, de letterlijk allere hoogste in zijn soort. Als... mijn begeleiders hun fiat geven schrijf ik me morgen al in! HP

Matterhornlauf

De mensen die gezegd hadden dat ze meedingen hebben inmiddels via de gewone (post)bedeling een folder gekregen met de info vanuit de organisatie. Inschrijven hoeft niet. Ik doe het voor de gehele groep via het internet. Het betalen geschied ter plaatse. Ook voor het verblijf moet je nog niets te betalen. Deze mensen weten dat we komen en vragen geen voorschot.

Ze hebben wel even buiten hun eigen zaak moeten gaan reserveren daar we met 13 waren.

Zo hebben we een verblijf voor 4 waar we de Busselots in gaan onderbrengen (Klaartje en Dries logeerden door vorig jaar al), ééntje voor 2 personen + 1 kamer voor mezelf, mijn dochter en haar vriend (wij moeten in elkaar omgeving kunnen verblijven daar mijn dochter en haar vriend vooral meegaan om op mijn hondjes te letten). Een chalet voor 4 personen waar in principe de families Hans & Chantal en Kurt & Marijke in kunnen en dan nog een verblijf voor twee personen. Geknipt voor Pol en Marc Van de Gucht?

Vervoer?

Kurt, Marijke & Pol

Mark, Chantal & Hans

Herman, Sara & David (+ Titou en Velvet)

Familie Busselot (die niet vanuit België vertrekken maar vanuit Frankrijk)

Wedstrijd

Deze wedstrijd is echt toegankelijk voor iedereen. Hij vergt geen speciale talenten noch voorbereidingen. Daarenboven kan je in een aparte start vertrekken bij de toeristen (wandelaars en joggers). Oa. mijn Marijke, mijn dochter en haar vriend (+ de 2 hondjes) starten alzo. Dus ook de mensen die in laatste instantie niet voldoende klaar geraakt zijn na blessure kunnen alzo de klus klaren.

Voor eind juli weet ik wel graag je keuze (tussen tourist of loper) teneinde in te schrijven.

Tegen dan bezorg ik iedereen nog een eigen brochure met nog meer info. HP

Prof. Mosbach, Miss Chocola, E. boum boum en D. boink, boink

Oordegem 12 juli

De organisatoren van de mem. Buyle leven wat met hun hoofd in de sterren want ze programmeerden een A, B, C en D reeksen voor de dames 1500m maar slaagden er nauwelijks in één enkele reeks te vormen. Slachtoffer van dit mistasten was Chantal Armeys die aldus te laat aankwam en dan maar in de 800m moest starten.

Dit nummer is niet echt op haar maat gemaakt daar ze de nodige explosiviteit mist. Klaartje heeft die normaliter wel maar zaterdag zat ze met flanelen benen en al na 150m zag je dat het een dag werd om liefst zo snel mogelijk te vergeten. Chantal liep verder wel een regelmatige race en eindigde iets boven de 2'40.

Ook Dries liep de 800m. Dat was alleszins zijn bedoeling want precies na 400m ging hij plat op de buik. Hij krabbelde wel recht en startte moedig de onmogelijke achtervolging. Op die manier had hij toch minstens de geplande trainingwedstrijd binnen. Minder fraai was het dat hij daags nadien de oudste en traagste veteranen van Duursport niet meer kon volgen. Hij kloeg van een trap tegen de enkel.

Gougnyes, 14/7/02

Wedstrijdverslag van JN en trainingsadvies door alterego Pr. Mosbach

JN: Na een beetje twijfelen toch maar afgereisd naar Gougnyes. Niet wetend wat gedaan (snelle duurloop of voluit) hebben de vrienden ongewild voor mij gekozen. Lekker vooraan, snel gestart met Isabelle, Jan, Albert en Jean VR. Geen modder deze keer maar veel steenbrokken waartussen ik niet al te best draai. Albert weg na 1km, Jan S. in de achtervolging en Isabelle en JN snel een gaatje latend.

Na enkele kilometers was Albert, bijgebeend door Jan reeds een honderdtal meters voorop en liep ik een 20-tal meters achter Isabelle, kwestie van haar niet al te veel te storen met gesnotter, gepiep en gepuf (jawel Chantal, een echte locomotief had er niets aan)

Mosbach: JN wou niet luisteren naar mijn raad, had zijn hartslagmeter laten zwijgen en liep zoals op een 5000. Dit kan niet goed aflopen.

JN: Na 6 km waren Albert en Jan echt weg en begon ik contact te verliezen met Isabelle. Ik begon aan de raad van Mosbach te denken want in de lichte stijgingen draaide ik echt niet meer, met een korte stop na 6 km tot gevolg. Daarna verder aan 98% ipv 105%. Ik ben niet verbrand maar zie groepjes aansluiten en voorbijstomen. Het wordt aftellen. Ook Isabelle draait niet super in de lastige stroken, maar heeft haar wedstrijd toch beter ingedeeld en loopt definitief weg na km 12. Gekend volk komt mij in de laatste kilometers voorbij, waaronder Froment, jagend op Isabelle.

Mosbach: Had hij maar naar mij geluisterd. Loop nooit sneller dan je kan. Na een tactische start een vierde op reserve lopen, dan bevestigen, om het laatste vierde voluit te gaan. Dit is wedstrijdindeling en zo loop je constant en verlies je geen tientallen plaatsen!

De plaatsen (geen tijden)

Albert ; Jan S. op 1' ; Isabelle op 2' ? ; Jan op 4' ; Katrien, Jean-Louis en Donald ; Kristel ; Kathy

LA MONTRE DU COL DE STUD

Na wat zoeken vonden het het vertrekpunt en het deed me denken aan de Ronde van België, een voetbalveld ver buiten het dorp. Aan het vertrek 2 duursporters Yvan en mezelf, het vertrek lag +/- 5 km. lager op de pist van Andenne en dat was goed, we konden zo opwarmen en het parcours verkennen want dat was nodig. Het vertrek : 1 ronde op de pist, 1 km. vlak 3 km stijgen en de rest in dalende lijn, de wedstrijd zelf viel goed mee, als je een beetje van bergoplopen houdt en graag eens met uw hoofd tegen een muur wil botsen. We waren tevreden. Uitslag 1ste V2 in 17'48 (10de plaats) - Yvan 18'44 (17de) op aankomsten 78 - goede organisatie alleen voor de fun, want zonder prijzentafel.

Verslag van Jean-Louis